

EVDE KİMSE YOK

Evde yine kimse yok. Bu hafta böyle geçti. Cep telefonumda mesajlar buluyorum habire. Ya annemden ya babamdan. Canım çok sıkkın.

Pazar günkü kavga önceliklere benzemiyordu. Annem kavganın bir yerinde koptu sanki. Elleriyle kulaklarını kapatmış, oturduğu yerde öne arkaya sallanıyor ve sürekli, “Yeter!” diyordu. Evin her yerini doldurdu sesi. Sanki bütün bir geceyi onun “yeter” çığılıkları, inlemeleri içinde yaşadık. Ne dışarda yağın korkunç sağanak, ne içine gizlendiğim yorgan ne de örtülü kapılar engel oldu annemin se-

sine. Sokak kapısının çarparak kapandığını duyduktan sonra bir süre daha devam etti. Babam gitmiş olmalıydı. *Yetmişti* demek... Uyudum.

Pazartesi sabahı kalktığımda annem salondaki kanepede uyuyordu. Giysileri hâlâ üzerindeydi. Sadece çoraplarını sıyırıp atmıştı yere. Makyajı dağılmış, topuzu bozulmuş; her zamanki bakımlı, güzel, şık işkadınının yerini berbat görünümlü biri almıştı. Sehpanın üstünde duran içki kadehi boştu. Şarap içmişti demek. Belki de babamla kavgaya tutuşmadan önce birlikte içki içmişlerdi. Keyifli bir pazar akşamı gibi başlamıştı ya da öyle olabileceğini sanmışlardı. Olmadı...

“Anne çıkıyorum ben! Okula gidiyorum...”

...

“Kalkacak mısın?..”

...

“İşe gitmeyecek misin bugün?”

“Ha... Ne var?..”

Annem, sonunda gözlerini aralamayı başardı. Hayretler içinde bana baktı. Oğlunu ilk kez görüyor gibiydi. Ansızın gülmek geldi içimden. Tuttum kendimi.

“Saat yedi çeyrek. Servis gelmek üzere. Gidiyorum ben, anne.”

“Ne diyorsun, Sinan?.. Sabah mı oldu?.. Tüh, ne biçim uyuyakalmışım... Tüh!”

Doğrulamaya çalıştı. Belli ki, başı kazan gibiydi. Acı çekermişçesine iki eliyle tuttu başını, şakaklarını ovaladı. Yine, “Yeter!” diye başlayacak sanıp çok korktum. Hemen

çıkمام gerekiyordu bu evden. “Hadi hoşça kal, anne!” diye seslenirken, son hızla mutfağa daldım. Kopardığım ekmeğin ucunu kemirerek dışarı kaçtım.

Mutfakta lavabonun içinde bir kadeh daha görmüştüm. *Babamın* kadehi... Gece gitmeden önce, kendi bardağını kaldırmayı akıl etmişti sevgili babam. Çok düzenlidir. O her şeyi düzenli, programlı ister, öyle yapar. Annemi o halde bırakıp gitmeyi bilir, ama bardağını da toplar!

Yağmur hızından hiç eksiltmemişti. Apartmanın girişinde servisin gelmesini bekledim. Çantam ağır geldi nedense. Sırtımdan atıp yere bıraktım.

Babam görse, “Bırakma çantanı şu pis yerlere!” derdi şimdi.

Annem de her zamanki gibi bana arka çıkar, “Karışma çocuğa!” diye çıkıştı ona. “O külçeyi taşıyan sen değilsin. Gel de sil çocuğunun çantasını akşamları, ne olur yani!”

Bir araba laf sonrasında... Yine kavga, yine kavga...

Akşam ikisi de eve dönmedi. İlk mesaj annemden geldi. Gülçin Teyze’de kalacakmış, merak etmemeliymişim. Gece arayacakmış beni... Gülçin Teyze annemin okuldan arkadaşı. Yalnız yaşar ve çok zengindir.

Babam iş toplantısının uzadığını, Tarık Abi’lerle takılacağını yazdı. Tarık Abi babamın ortağı. Daha doğrusu babamın küçük bir hissesi olan şirketin asıl sahibi. Ama babam, “Ben olmasam batar bu firma. Ben kalbiyim bu işin,” der her zaman. İyi anlaşırılar...

Salı günü önce babam mesaj çekti. Gündüz eve uğrayıp birkaç eşya almış. Bakü’ye uçuyormuş bugün, üç dört

güne gelirmiş, kendime iyi bakmalıymışım, mesajlaşmışız, falan filan...

Annem saat sekiz gibi telefon etti. Onun da sesi sanki başka bir kentten gelir gibiydi. Buzdolabındaki yiyecekleri tarif etti.

“Gerek yok, ben pizza istedim, yedim,” dedim.

“İşler karıştı, bu gece sabahlayıp projeyi tamamlamak zorundayız,” dedi.

“Keyfine bak, beni merak etme,” dedim.

“Kapıyı iyi kilitle, üşürsen radyatörü odana götür,” dedi.

“Tamam, anne. Beni merak etme,” diye yineledim.

Bugün Perşembe... Annem bu gece de bir iş bahane edip gelmezse, bütün haftayı evde tek başıma geçirmiş olacağım neredeyse. On yedi yaşındayım ve şimdiden yalnız yaşıyor gibiyim. Önce biraz keyifli gelmişti, ama şimdi kendimi berbat hissediyorum. Geceleri karnım ağrıyor sanki. Yatakta dönüp duruyorum uyuyana dek... Fizik yazılına da tek sayfa çevirmeden girdim dün. İki alırsam iyi.

Bu hafta sonu ne olacak bilmiyorum. Annemle babam birlikte olabilecekler mi bir daha? Ya da bu evde benim de olduğumu hatırlayacaklar mı acaba?..

PEMBE ÇİLE

Osman, bir türlü ödeyemediği borçlarına karşılık büyük kızı Pembe'yi kuma vermeyi kabul ettiğinde, Mahmut Ağa ayran bulaşmış bıyıklarını sıvazlamış, “Bak, şimdi oldu işte. Sildim gitti ulan bütün borçlarını!” diye gevrek gevrek gülmüştü.

Pembe ağaya satıldığında, daha on iki yaşındaydı. İki gözlü kerpiç damlarında yoksul ama mutlu bir çocukluk geçirmişti. Beş kız kardeşi vardı Pembe'nin. Yoldaki altıncı inşallah oğlan olacaktı. Kızlar beşinci sınıfa kadar güc bela okuyordu; ama oğlu olursa, uzaktaki yatılı okula bile

göndereceğini söylüyordu Osman.

Anası Zeliha, ılımaz solumaz sessiz bir kadındı. Karını hiç boş kalmazdı. Her yıl doğum yapar; doğan ya inatçı çıkar yaşar, ya da baştan vazgeçer ölürdü. Zeliha, çocuklarını hırpalamaz, ağlatmaz, komşularıyla iyi geçinirdi. Arada sırada ağa evinden çağırdıklarında, avluda kurulan çamaşır işine katılır, üç beş kuruş kazanırdı.

Babası Osman, henüz otuzlarının başındaydı; ama bir soğuktan bir sıcaktan kavrulmuş yüzünü görenler onu en az kırk yaşında sanırdı. Ne kızlarına ne karısına el kaldırır, sardığı tütünden başka masraf etmezdi. Rençberlikten kazandığı para ne aş yapılacak kışlık buğdayı, ne giyilecek poturu almaya yetiyordu. Boğaz arttıkça masraf da artıyor, aile büsbütün ağanın eline bakıyordu.

Borç yükünü tutunca, Mahmut Ağa fırsatı yakalamıştı. “Sende kız var, para yok; bende para var, çocuk yok. Sen bana kız ver, ben sana para vereyim. Ergenliğe erişince büyük kızını nikâhıma alayım, oğullar doğursun bana,” demişti.

Osman o gün ağanın evinden uzaklaşana dek bir daha soluk alamayacak sanmıştı. İlk göz ağrısı Pembe kızı daha şuncacık çocuktuktu, biliyordu ama, yaşadıkları da onu insanlığından bezdirmişti. Sağ çıkan üçüncü çocuğu Döndü’nün gözü iltihaplandığında ebe kadın, “Sağlık ocağına götürmek gerek,” dedi. Kış vakti ilçeye indiremediydi kardan; Döndü’nün gözü kapandı, bir daha açılmıyordu. Yaşayan beşinci çocuğu Yaşar damdan düştüğünde çıkıkçı Zehra’ya koşturmuşlardı. Ama, kızının ayağının yanlış kayna-

dığına mı, açgözlü Zehra’nın elindeki son bulguru da aldığına mı yansın, şaşmıştı.

Osman iki gün düşündü. Doluya koydu almadı, boşa koydu dolmadı. Yattığı döşek diken tarlası, gece uykusu haram oldu. Sonunda kararını verdi, ağayla anlaşmaya gitti. Döndüğünde Zeliha’yı çekti karşısına, anlattı durumu. Biçare kadın kocasının, her derdinin yoldaşı büyük kızını ağa evine kuma vereceğini öğrenince sustu, bir daha da tek laf etmedi. Eve de sığamadı, Pembe’yi kattı yanına, birlikte dere boyuna indiler. Kemerindeki tarağı çıkarıp dereye soktu, ıslattı. Kızının uzun saçlarını taradı usul usul. Ağladığını göstermedi, sakladı.

Mahmut Ağa, Pembe’nin ergen olması için tam on sekiz ay bekledi. Sonunda muradına ereceğinin haberini alınca pek sevindi. Osman’a sırtıttı, “Yaş kırkı aştı, ulan! Az kalsın, toptan iş geçiyordu bizden,” diye takıldı.

On dördüne yeni basan Pembe’yi küçük bohçasıyla birlikte ağa evine kuşluk vakti babası götürdü. Evden çıkmadan önce anası Zeliha, kızını öptü, sarıldı. Kulağına, “Güzel kızım, anasının sütü kızım, başın ağrır, canın yatarsa kop gel bana. Sakın korkma, kızım,” diye fısıldadı. Başına geleni az buçuk anlayan Pembe babasının ardında uzaklaşırken, üst üste iki düşük yapan yorgun Zeliha arkalarından ağlamaklı baktı. Bir daha da kocasıyla konuşmadı.

Osman, ağanın evine kadar nasıl yürüdü, bilemedi. Bundan sonra ne Pembe’nin ne Zeliha’nın yüzüne bakamayacaktı. Telli duvaklı gelin edemediği kızının lastik pabuçlarından çıkan adım sesleri kulaklarını acıttı, vicdan